

UZASADNIENIE

Powodowie K. L. i J. L. domagali się zapłaty solidarnie od B. L. oraz S. M. kwoty 4.000 zł tytułem zwrotu pożyczki.

W sprzeciwach od wydanego w sprawie nakazu zapłaty pozwana B. L. i S. M. wnieśli o oddalenie powództwa w całości, podnieśli zarzut braku przedmiotowego zobowiązania oraz zarzut nie zawarcia umowy. Podnieśli, że nie pożyczali od powodów kwoty 4.000 zł.

Wyrokiem z dnia 12 maja 2015 roku Sąd Rejonowy w Skierniewicach zasądził od B. L. na rzecz K. L. oraz J. L. kwoty po 2.000 zł, oddalił powództwo przeciwko S. M. i orzekł o kosztach procesu.

W uzasadnieniu swego rozstrzygnięcia Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Syn K. i J. małżonków L. jest mężem pozwanej B. L.. Pozwany S. M. jest ojcem pozwanej B. L.. Aktualnie syn K. i J. małżonków L. jest w separacji faktycznej z pozwaną B. L.. W styczniu (...) syn powodów wraz z pozwaną B. L. zwrócili się do powodów K. i J. małżonków L. o udzielenie pożyczki na spłatę kredytów w wysokości 4.000 zł. Kredyty były zaciągnięte zarówno przez syna powodów, jak i pozwaną B. L.. W dniu (...) syn powodów wyprowadził się od żony B. L. i wprowadził się do rodziców - powodów.

W dniu 4 lutego 2013 roku w mieszkaniu pozwanej B. L. powodowie K. i J. małżonkowie L. wręczyli pozwanej B. L. pieniądze w kwocie 4.000 zł z tytułu pożyczki, w celu spłaty kredytów. Pieniądze zostały wręczone pozwanej w obecności jej ojca pozwanego S. M.. W mieszkaniu była również matka pozwanej B. J. M., z tym, że nie uczestniczyła ona w rozmowie dotyczącej o pożyczce. Po wręczeniu pieniędzy powód J. L. zażądał pokwitowania. Pozwana podpisała oświadczenie, że kwituje odbiór kwoty 4.000 zł, jako pożyczkę. Ustalenia pomiędzy stronami były takie, że pozwana B. L. oraz jej mąż mają zwrócić powodom pieniądze, kiedy będą mieli na zwrot pożyczki. Pozwanemu S. M. powodowie nie udzielali pożyczki. Powodowie pozwali S. M., z uwagi na fakt, że podpisał się on pod pokwitowaniem pożyczki.

Pieniądze pożyczone od powodów pozwana B. L. przeznaczyła na spłatę jej kredytów, kredytów męża oraz opłatę za szkołę dziecka. W dniu 4 lutego 2013 roku z tego tytułu dokonała wpłat na rzecz (...) spółki z o.o., Akademii Obrony Narodowej, (...) Banku S.A., (...) S.A. i (...) S.A. w kwocie łącznej 3824,12 zł.

Po udzieleniu pożyczki na osiemnastych urodzinach wnuczki pozwany S. M. powiedział do powodów K. i J. małżonków L., że nie są już rodziną. Wtedy powód J. L. poprosił o zwrot pożyczki.

Dokonując powyższych ustaleń Sąd I instancji uznał, że powództwo jest uzasadnione częściowo.

Podstawę prawną zgłoszonego żądania stanowi art. 720 § 1 k.c., na mocy którego przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Dalej wskazać należy, że na mocy art. 720 § 2 k.c. umowa pożyczki, której wartość przenosi pięćset złotych powinna być stwierdzona pismem. W sprawie sama umowa nie została sporządzona na piśmie, takiego charakteru nie ma przedstawione oświadczenie, które zawiera tylko oświadczenie pozwanej pod którym podpisali się powodowie, pozwana oraz pozwany. Powyższa forma zastrzeżona jest dla celów dowodowych, co rodzi ten skutek, że w razie niezachowania zastrzeżonej formy nie jest w sporze dopuszczalny dowód ze świadków ani dowód z przesłuchania stron na fakt dokonania czynności (art. 74 § 1 k.c.). Jednakże mimo niezachowania formy pisemnej przewidzianej dla celów dowodowych, dowód ze świadków lub dowód z przesłuchania stron jest dopuszczalny, jeżeli obie strony wyrażą na to zgodę, jeżeli żąda tego konsument w sporze z przedsiębiorcą albo jeżeli fakt dokonania czynności prawnej będzie uprawdopodobniony za pomocą pisma (art. 74 § 2 k.c.). W sprawie uprawdopodobniono za pomocą oświadczenia z dnia 4 lutego 2013 roku, że do zawarcia umowy pożyczki doszło. Pozwani nie kwestionowali faktu pokwitowania

odbioru kwoty 4.000 zł, mieli tylko zastrzeżenia co do części treści oświadczenia. Z tych przyczyn Sąd przeprowadził dowód z przesłuchania stron na okoliczność zawarcia tej umowy. O dowód taki wnosili powodowie oraz pozwany, dowodowi takiemu oponowała pozwana.

Już w tym miejscu wskazać należy, że powództwo było nieuzasadnione w stosunku do pozwanego S. M.. Jak przyznali sami powodowie temu pozwanemu nie udzielali pożyczki, nie zabiegał on o pieniądze i nie odbierał ich. Nie był więc stroną umowy, a jedynie osobą która podpisała się na oświadczeniu, jako świadek zdarzenia. Wobec powyższego żądanie zapłaty w stosunku do pozwanego było niezasadne i powództwo w stosunku do niego zostało oddalone.

W stosunku do pozwanej żądanie było uzasadnione. Jednakże, jak już wskazano przy ocenie dowodów, stroną umowy pożyczki była nie tylko pozwana, ale i jej małżonek - syn powodów. Pożyczka została udzielona bez wskazania daty jej zwrotu, co jest dopuszczalne w świetle art. 723 k.c. oraz art. 353 1 k.c. statuującego zasadę swobody umów. Zgodnie z art. 723 k.c. jeżeli termin zwrotu pożyczki nie jest oznaczony, dłużnik obowiązany jest zwrócić pożyczkę w ciągu sześciu tygodni po wypowiedzeniu przez dającego pożyczkę. Powodowie wypowiedzieli pożyczkę po konflikcie rodzinnym, kiedy pozwany stwierdził, że nie są już rodziną. Istotnym zatem jest, że w sposób wyraźny do wypowiedzenia umowy pożyczki doszło, a przyczyny tego wypowiedzenia nie mają już znaczenia. Roszczenie powodów stało się zatem wymagalne, a w związku z brakiem dochodzenia ustawowych odsetek za opóźnienie powodowie zwolnieni byli z dowodu dokładnego określenia momentu wymagalności. Fakt braku wymagalności pożyczki nie był także w toku procesu zarzucany.

Fakt, że stroną umowy byli małżonkowie – pozwana i syn powodów nie powoduje, że powodowie nie mogli dochodzić zwrotu pożyczki tylko od pozwanej. Zobowiązanie pozwanej i jej męża w stosunku do powodów było solidarne, jako, że pozwana i jej mąż w chwili zaciągnięcia pożyczki byli małżonkami, których łączyła wspólność majątkowa małżeńska, a pożyczka miała na celu zaspokojenie ich wspólnych potrzeb. Na mocy art. 366 § 1 k.c. powodowie mogli dochodzić zapłaty jedynie od pozwanej, jako współdłużniczki solidarnej, co czynili, nie chcąc pozywać swojego syna. Ewentualny fakt zapłaty przez pozwaną pożyczki, w zależności od okoliczności, nie pozbawia jednak pozwanej regresu w stosunku do drugiego ze współdłużników solidarnych – jej męża - zgodnie z art. 376 § 1 k.c.

Powyższe rozstrzygnięcie apelacją zaskarżyła pozwana wnosząc o zmianę wyroku. Mimo formalnego rozbudowania zarzutów koncentrują się one wokół kwestionowania faktu zawarcia umowy pożyczki oraz na złej sytuacji finansowej skarżącej.

Na wstępie należy wskazać, iż wobec rozpoznania sprawy w postępowaniu uproszczonym Sąd Okręgowy na podstawie art. 505¹³ § 2 k.p.c. ograniczył uzasadnienie jedynie do wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku zapadłego w postępowaniu odwoławczym z przytoczeniem przepisów prawa. Sąd Okręgowy miał także na uwadze, że w postępowaniu uproszczonym zgodnie z art. 505⁹ § 11 k.p.c. apelację można oprzeć tylko na zarzutach naruszenia prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie, bądź naruszenia przepisów postępowania, jeżeli mogło ono mieć wpływ na wynik sprawy. Z powołanej regulacji jednoznacznie wynika, że w postępowaniu uproszczonym apelacji nie można oprzeć na zarzutach odnoszących się do błędów w ustaleniach faktycznych, a do tego sprowadza się wywód apelacji. Wszystkie bowiem zarzuty skupiają się wokół kwestionowania oceny dokonanej przez Sąd I instancji w zakresie stosunków umownych stron. W ocenie Sądu Okręgowego Sąd I instancji prawidłowo ustalił, że powodów z pozwaną łączył stosunek prawny umowy pożyczki, a nie jak chce pozwana darowizny. W tej sytuacji Sąd Okręgowy aprobuje ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd I instancji. Zarzuty skarżącej zawarte w apelacji nie zasługują na uwzględnienie.

Wbrew zapatrywaniom skarżącej, Sąd Rejonowy w niniejszej sprawie przede wszystkim nie naruszył zasady określonej w art. 233 § 1 k.p.c., zgodnie z którą sąd winien oceniać wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału. Mimo przeciwnych sugestii apelacji, Sąd I Instancji, dokonał wnikliwej i trafnej oceny przedstawionych w sprawie dowodów, w oparciu o którą wyprowadził również słuszne wnioski jurystyczne A swoje stanowisko przy tym także przekonująco i wyczerpująco uzasadnił. Wobec faktu, że nie jest rzeczą Sądu Odwoławczego powielanie wyводу prawidłowo przedstawionego już przez Sąd

Rejonowy, którego argumentację Sąd Okręgowy w całości podziela, w ramach niniejszego uzasadnienia poprzestać należy na powołaniu się na argumentację Sądu I instancji.

Przypomnieć w tym miejscu jedynie należy, że podstawę prawną uwzględnionego żądania stanowi art. 720 § 1 k.c., na mocy którego przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy nie znalazł usprawiedliwionych podstaw do uwzględnienia apelacji i działając na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł jak w sentencji.